

Küçük Ceylanın Yarışı

Çınar BİBER

Küçük Ceylanın Yarışı

Çınar BİBER

Güneşli bir çayırda Zola adında küçük bir ceylan koşmayı çok sevdi. Altın rengi tüyleri parlıyor, kırmızı yarış atkısı rüzgârla dalgalanıyordu. Minik boynuzları ve küçük çalıların üzerinden atlayabilen uzun, ince bacakları vardı. 'Çayırdaki en hızlı benim!' diye sevinçle bağırdı, yeşil ayakkabılarıyla toz kaldırarak. Bütün hayvanlar hızlı Zola'yı izleyip alkışladı.

Bir sabah, Zola'nın arkadaşı kaplumbağa Tuck geldi. Sarı bir güneş şapkası ve yuvarlak gözlükler takmış, küçük turuncu bir sırt çantası taşıyordu. Tuck sakindi ve iyi kalpliydi, ama çok yavaştı. 'Bugün bir yarış var,' dedi yumuşak bir sesle. 'Benimle yarışır mısın, Zola?' Zola güldü. 'Sen mi? Sen çok yavaşsın! Ama tamam, eğlenceli olur.'

Yarış ormandan, büyük kayaların üzerinden ve geniş bir dereden geçecekti. Bütün hayvanlar izlemek için toplandı. Tavşan küçük bir bayrak salladı. 'Hazır, dikkat, başla!' diye bağırdı. Zola altın bir ok gibi ileri fırladı. Tuck arkasından ağır ağır yürüdü, kısa bacakları çok çalışıyordu. 'Beni bekle!' diye seslendi, ama Zola çoktan uzaklaşmıştı.

Zola t ylerindeki r zg rı sevdi. Uzun a a ların ve reng renk   eklerin yanından ko tu. Ama  ok ge meden yolunu kesen bir b y k kayalar y  ına geldi.  zerinden atlamak i in  ok y ksek, etrafından dola mak i in  ok geni tiler. Zola durdu. 'Ah hayır,' dedi. 'Bunların  zerinden nasıl ge ece im?'

Arkasına baktı ve Tuck'ın yavaş a yeti ti ini g rd .

Tuck kayalara ulaştı ve gülümsedi. 'Birbirimize yardım edebiliriz,' dedi. 'Ben seni yukarı iterim, sen de beni yukarı çekersin.' Zola başını salladı. Küçük bir kayanın üzerine tırmandı, Tuck arkadan itti. Sonra Zola eğilip Tuck'ı yukarı çekti. Adım adım birlikte çalıştılar. 'Teşekkür ederim, Tuck,' dedi Zola şaşkınlıkla.

Kayalardan sonra yol geniş bir dereye çıktı. Su derin ve hızlıydı. Zola uzağa atlayabilirdi, ama karşı kıyıya ulaşacak kadar değil. Endişeyle baktı. Tuck geldi ve dereyi gördü. 'Ben yüzebilirim!' dedi. 'Kabuğuma çık, seni karşıya taşıyım.' Zola tereddüt etti. 'Ama sen benim arkadaşımsın. Ben de sana yardım etmeliyim.'

Tuck suyun üzerinde yeşil bir kayak gibi yüzdü. Zola dikkatlice onun kabuğuna tırmandı. Kaygandı, ama sıkıca tutundu. 'Harika gidiyorsun, Tuck!' diye tezahürat yaptı. Tuck sağlam bacaklarıyla kürek çekti. 'Sen de çok ağır değilsin,' diye şaka yaptı. İkisi de güldü. Dere onları usulca taşıdı ve kısa sürede karşı kıyıya ulaştılar.

Kıyıda Zola üzerindeki suyu silkeledi. 'Önden koştuğum için özür dilerim,' dedi. 'O kadar kazanmak istedim ki seni unuttum.' Tuck gülümsedi. 'Sorun değil. Yarışmak eğlenceli, ama arkadaşlar daha iyi.' Zola kırmızı atkısına baktı. 'Bundan sonra birlikte yarışalım,' dedi. 'Artık yalnız koşmak yok.'

Bitiş çizgisi hemen ilerideydi. Zola iki ağacın arasındaki şeridi görebiliyordu. Koşmaya başladı, sonra durdu. Yavaşça yürüyen Tuck'a baktı. 'Hadi, Tuck!' diye seslendi. 'Birlikte geçelim.' Tuck'ın gözleri gözlüklerinin arkasında parladı. 'Gerçekten mi?' diye sordu. 'Gerçekten,' dedi Zola. Yetişmesini bekledi.

Yan yana bitiş çizgisine doğru yürüdüler. Zola adımlarını Tuck'ın yavaş temposuna uydurdu. Hayvanlar tezahürat yaptı. 'İşte geliyorlar!' diye bağırdı tavşan. Zola ve Tuck çizgiyi aynı anda geçti. Herkes alkışladı ve ayaklarını yere vurdu. 'Başardın!' diye bağırdı Zola. 'Başardık!' dedi Tuck ve birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Tavşan ikisine de parlak bir madalya verdi. Zola kendisinininkine, sonra Tuck'inkine baktı. 'Ben kazanmadım,' dedi. 'Ama kendimi kazanan gibi hissediyorum.' Tuck başını salladı. 'Çünkü bir arkadaşına yardım ettin. Bu en güzel ödül.' Zola gülümsedi. 'Haklısın. İyilik kazanmaktan daha iyi.'

O günden sonra Zola ve Tuck sık sık birlikte yarıştılar. Bazen Zola hızlı koştu, sonra Tuck'ı bekledi. Bazen Tuck bir kestirme buldu, Zola onu izledi. Kayaların üzerinden ve derelerden geçerken birbirlerine yardım ettiler. Ve her zaman güldüler. 'Dostça bir yarış en güzel yarıştır,' dedi Zola. Tuck da aynı fikirdeydi. 'Özellikle bir arkadaşla yarışınca.'

Diğer hayvanlar da Zola ve Tuck'tan öğrendiler. Onlar da birbirlerine yardım etmeye başladılar. Tavşan sincapla havuç paylaştı. Geyik kirpinin yoldan geçmesine yardım etti. Herkes yardım etmenin kazanmaktan daha eğlenceli olduğunu gördü. Zola'nın kırmızı atkısı esintiyle dalgalandı, Tuck'ın sarı şapkası sallandı. Mutluydular.

Güneşli bir öğleden sonra Zola ve Tuck derenin kenarında oturdular. 'İlk yarışımızı hatırlıyor musun?' diye sordu Zola. Tuck kıkırdadı. 'Ne kadar hızlıydın!' dedi. 'Sen de ne kadar iyi kalpliydin,' dedi Zola. 'Kazanmanın her şey olmadığını öğrendim. Arkadaşlar her şeydir.' Suyun akışını izleyip gülümsediler. Çayır huzurlu ve sıcaktı.

Zola kırmızı atkısını biraz daha sıkı bağladı. 'Büyük meşe ağacına kadar yarışmak ister misin?' diye sordu. Tuck gözlüklerini taktı. 'Ancak birlikte gidersek,' dedi. 'Her zaman birlikte,' dedi Zola. Yan yana yola koyuldular. Zola adımlarını yavaşlattı, Tuck biraz hızlandı. Yol boyunca gülüp sohbet ettiler.

İşte küçük ceylan böylece iyiliğin ve dostluğun kazanmaktan daha önemli olduğunu öğrendi. Dostça bir yarış en güzel yarıştır. Eğer bir gün altın renkli bir ceylanla yeşil bir kaplumbağanın birlikte koştuğunu görürsen, ikisini de alkışla. Gülümseyip el sallayacaklar ve belki seni de yarışlarına davet edecekler.